

Джодбай

В Питьми Епоху - в всьому винна
Завжди і навкруги вона,
Всіх більше - жінка, в ній провина,
Колись так склав все Сатана.

А що стосується вже Сходу,
Де всі гареми там цвіли -
То про яку вже там свободу
Жінки ті й говорить могли?

Не менше зовсім, ніж Акбара -
Джодбай, дружину ту Його,
Лиш з Нею їх була там пара,
Що вся імперія того

Міністри всі, і всі придворні,
Всі радники і мудреці,
Посли всілякі закордонні,
І звідусіль, й різні гінці -

Все взяла та Джодбай від Бога:
І Мудрість, вроду, і красу,
Лиш з Нею мав Акбар дорогу
І найсвітлішу полосу.

Чого б там вже не стосувалось:
Політики, чи всіх мистецтв -
Все завжди разом розглядалось,
Бо єдність - з мудреців мудрець!

Ані в малім, ані в великім,
Тут маєм приклад й усі ми.
В часи, для нас ті майже дикі

Тому лиш на словах тих краща,
На ділі зовсім все не так:
Жінок всіх гнобили ні за що,
Навіть і той, хто й неборак.

Тоді, в шістнадцятім столітті,
Акбар Великий трон прийняв
В династії там, теж великій.
Моголів світ запам'ятав

Не знала, та й не могла знати
В Питьми Епоху, й в ті часи,
Щоб таку мудрість жінці мати.
Звучали й з всюди голоси -

Всі про Джодбай хоч щось, та знали,
І говорили там усі.
З Акбаром разом всіх приймали,
Джодбай брала участь у всім.

Тому прекрасно все й складалось,
Бо єдність і єднання в тім
Було, і завжди залишалось
В союзі двох сердець. Й у всім,

Й не просто єдність, а і рівність,
І навіть й лідерство Джодбай,
Надійність, відданість і вірність
Ніколи ж не внесуть роздрай

Середньовіччя та й пітьми -

Й не тільки в всьому для Акбара,
Але й імперія жила
Тим, чим жила тоді й та пара,
Бо жінка завжди з Ним була

І для імперії Моголів,
І для всього народу в тім,
Щоб не були голодні й голі,
Щоб кожен міг там мати дім.

Ані в найменшій з всіх дрібничок,
Ані у Космосі, у всім,
І людям те найбільше личить
В житті все те, й перед усім.

Щоб тільки завжди бути разом,
І разом всі діла вершить.
В Пітьми Епоху всі зарази,
Лиш в єдності все пережить

Сказати, що було нелегко,
Та і не просто всюди там -
Те лиш почути нам всім легко,
Тепер, як казка все це нам.

І краще завжди приживалось,
І там впроваджувалось у всім,
Без їх єднання те б не сталось,
Ні в чім не розділявся дім

Цей приклад ми берем окремо,
Один з найкращих він у всім,
Навіть з наявністю гаремів
Джодбай була, й перед усім,

В союзі мудрім, і натхнення
Джодбай в союзі тім несла,
І Мудрість, й Божі одкровення -
Вона багато що дала

Лиш в єдності всій і в любові -
Найвищий з всіх є сенс життя,
Ці твердження зовсім не нові,
Але без них нема буття

Любила та Джодбай – цариця
Там імператора свого,
А Він ще більше - ту царицю,
Все віддавав Він для того,

Не тільки пережить, й не втратить,
Але й набути більше ще.
Джодбай була ще й Мудра мати
З життям, наповненим вже й вщент.

Хоча в казках - велика Мудрість
Майже у всіх завжди живе,
Джодбай з Акбаром і культурність
Несли у всьому, й все нове

Того Великого подружжя.
Змогли здолать й перемогти
Всі втрати й лихоліття дружно,
І досягти у всім мети.

Так просто все в тім, й зрозуміло,
Все геніальне - в простоті,
Вони ту простоту зуміли
В любові й в єдності нести.

В собі нам відповідь шукати,
І лише все в собі й знайдем,
Як Вчення Шамбали вивчати
Вже врешті решт, таки почнем.

Дала і щиро, і з любов'ю,
Вона ж колись й була Джодбай,
В житті тім і старім, і в новім,
Владика Шамбали – Акбар.

Ті надзвичайні й Вищі люди -
Вони дорівнюють богам,
В трудах невпинних всіх, і всюди
Завжди ж допомагають й нам.

І виникає тут питання:
Якщо все зрозуміло так,
Чому ж нема у всіх єднання,
А більшість вся живе так-сяк?

Лиш в нім вся Мудрість, яку мати
І ми колись з тим оберем,
Яку нам Агні Йоги Матір
Із розрахунком на взаєм

Йшли завжди з Шамбали до людства,
Й жили всі серед нас людьми,
Щоби здолать пільми розпутства
Й не даяь нам згинуть від пільми.

Олена Реріх, Урусваті,
Чарівна й Мудра, та Джодбай,
Ти Сонце в кожному серці – хаті,
Лиш щастя Тобі буде - хай!

Микола Іващенко, Київ, 04. 02. 2918 р.